

Medlem for 5te Kreds brugte Udtrykket: suppleredes opad, og den højtærede Indenrigsminister sagde, at de arbejdsløse havde faaet en fortløbende Understøttelse. Dette er i hvert Fald for Københavns Kommune ikke ganske rigtigt. Jeg vil gerne læse et Par Linier op af Budgetbehandlingen i Kommunalbestyrelsen, hvor Flertallets Ordfører, der tillige beklæder Stillingen som Næstformand i Københavns Kommunes Hjælpekasse, udtaler sig om dette Spørgsmaal. Næstformanden Ludvig Christensen udtaler: „Man siger saa, at „Hjælpekassen synes i betydeligt Omfang at have suppleret Arbejdsløshedsunderstøttelsen“. Dette maatte han bestride, for saa vidt man derved skulde forstaa, at Hjælpekassen havde ydet en fast tilbagevendende Understøttelse sideløbende med Arbejdsløshedsunderstøttelsen. Det har Hjælpekassen ikke gjort, Hjælpekassen har, for hver Gang der blev bevilget en Hjælp, ladet foretage en Undersøgelse, indhentet Indstilling fra Distrikterne og efter et af Bestyrelsen foretaget Skøn givet en Bevilling eller givet Afslag. Akkurat det samme gælder „de arbejdsløse, der var afskaaret fra Arbejdsløshedsunderstøttelse“.“ Der har vi altsaa fra kompetent Side en Udtalelse, som klart og tydeligt siger, hvorledes dette Forhold i Virkeligheden ligger; det er baseret paa det Arbejde, der er udført af Hjælpekassen, og godkendt af den samlede Hjælpekassebestyrelse. Herom tror jeg ikke der kan diskuteres videre paa den Maade, som det hidtil er sket.

Dernæst udtalte Indenrigsministeren sig om § 4. Jeg maa erkende, at jeg blev meget forbavset over Indenrigsministerens Udlægning af denne Paragraf, og jeg kan ikke tro, at den kan staa for en nøjere Prøvelse. Ogsaa om dette Spørgsmaal er der ført en vidtgaende Forhandling, og jeg vil gerne oplæse et Par Linier af den Betænkning, som fremkom ved Hjælpekasselovens forrige Revision. Der siges i Folketingets Udvalgsbetænkning: „§ 4, 2det Stk., skaber fastere Rammer for Uddelingen end den nugældende Lov, men den hindrer ikke Hjælpekassebestyrelserne i at hjælpe, hvor de finder Grund dertil. I 18 Maaneder kan Styrelsen yde Støtte i det Omfang, den ønsker. Hvis Hjælpen i nævnte Tid overstiger 180 Kr., skal der hengaa et Aar, inden Hjælpekassen atter maa støtte. Efter et Flertals Opfattelse bør der dog gives Styrelsen Adgang til, hvis særlige Grunde taler derfor, at fortsætte med Understøttelsen ud over det nævnte Tidsrum.“ Og Flertallets Ordfører, S. Frederiksen, der, saa vidt jeg erindrer, tilhørte

Indenrigsministerens Parti, udtalte i Folketinget, Tidenden Sp. 3059: „Der kan tænkes Tilfælde, hvor vedkommende trængende ikke kan nøjes med det, uden at man derfor kan sige, at han hører hjemme under Fattigvæsenet. Udvalget har derfor foreslaaet, at der indføres: „naar ikke særlige Forhold taler derfor“.“ Senere udtaler samme Ordfører: „Men det opnaas altsaa ved Ændringsforslag Nr. 6, at Bestyrelsen har Ret til at hjælpe i ubegrænset Tid og i ubegrænset Omfang.“ Det vil jeg ikke paastaa Københavns kommunale Hjælpekasse har gjort, men den erklærer, at den ved de Indstillinger, der forelaa fra den samlede Bestyrelse, som bestaar af Repræsentanter for alle Partier, har handlet i nøje Overensstemmelse med Hjælpekasseloven og i nøje Overensstemmelse med, hvad Samvittigheden og de forhaandenværende Krav maatte forlange.

Der er altsaa her handlet i god Forstaaelse med baade Folketingets Udvalgs Betænkning og Flertallets Udtalelser i Folketinget. Der er handlet i god Forstaaelse med menneskelig Følelse og Forstand. Derfor har de Penge, selv om det i visse Perioder har været mange Penge, sikkert ikke været brugt med Urette, de har været brugt til at lindre Nød og Ulykke i de Hjem, der har været haardest ramt under de store økonomiske Kriser, der har hærgtet Samfundet. Det, vi Socialdemokrater vil, er ikke det, man saa ofte kan læse i en vis Presse og høre paa visse Møder: at øse Samfundets Penge ud med begge Hænder til Understøttelser og Hjælp. Det, vi vil, er, at naar Samfundsmedlemmer, som gerne vil arbejde, ikke kan faa Arbejde, eller naar Sygdom og Ulykke rammer deres Hjem og truer med at splitte og ødelægge det, kan de faa en rimelig Haandsrækning fra Samfundets Side, saaledes at der ikke bliver slaaet mere i Stykker end nødvendigt, og saaledes at disse Samfundsmedlemmer, naar Arbejdet atter melder sig eller Helbredet vender tilbage, under nogenlunde gode Forhold med friske Kræfter kan gaa ud i Kampen for Tilværelsen. Det er det, Socialdemokratiet ønsker, og intet som helst andet. Derfor har vi den bestemte Opfattelse, at den Sum, som var til Raadighed paa den forrige Lovs Grundlag, 1 Mill. Kr., ikke var tilstrækkelig og i hvert Fald ikke taaler nu at forringes med ¼ Mill. Kr. Derfor er det, vi beklager og nedlægger Indsigelse mod det af Ministeren fremsatte Lovforslag og kunde have ønsket, det havde været anderledes. Man mener indenfor Regeringspartiet, at dette Lovforslag kan